

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





6^{TE} ÅRG.

DEN 3 SEPTEMBER 1905.

N^Ö 49

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: C. B. Munck. † — Svenska bilder för dagen. — "Ombord på åttabåten" af M. P. — Svenska läkaremötena i Malmö. — Första svenska sjukkassekonferensen i Norrköping. — Svensk-Norska förhandlingarna. — Ignacio Zuloaga. — Brokigt utomlandsnytt. — Veckans porträttgalleri.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1905.



Foto. Florman, Stockholm

C. B. MUNCK. †
GENERALLÖJTNANT.

Kitché: Kem. A.-B. Bengt Sjöström, Skövde

CARL BROR MUNCK. †

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Den 23 augusti afled efter en längre tids sjuklighet å sin egendom Östra Ståket å Värmdön generallöjtnanten i generalitetets reserv *Carl Bror Munck* till Fulkila.

M. var i sin krafts dagar en af våra mest framstående militärer, hvilken äfven genom sitt angenäma väsen förvärfvade sig popularitet i vida kretsar.

Ätten Munck till Fulkila torde vara af finskt ursprung. En Päfvel Andersson, som lefde under senare hälften af 1500-talet, uppgifves vara dess förste kände stamfader samt fader till Mikael Päfvelsson, hvilken adlades 1585 af konung Johan III. Mikaelson Hans introducerades 1627. En son af ätten upphöjdes i friherrligt stånd 1778, och en medlem af denna friherrliga ätt blef greve 1788.

Carl Bror Munck föddes den 14 aug. 1836 i Stockholm och var son till öfversten B. G. R. Munck af Fulkila. Furir utan lön vid Jönköpings regemente 1854, var han student i Uppsala 1855 och aflade officersexamen 1856. M. utnämndes s. å. till underlöjtnant vid Jönköpings regemente, men tog 1857 transport till Göta artilleriregemente.

Han blef löjtnant 1860 och 1863 officer i generalstabten, i hvilken han 1874 utnämndes till major. Efter att ha varit ordonnansofficer hos hertigen af Östergötland 1866 blef M. dennes adjutant 1867 samt sedermera adjutant hos konung Oscar 1872 och öfveradju-

tant 1885. Stabschef hos kavalleriinspektören 1869—73 och souschef i landtförsvarsdepartementets kommandoexpedition 1875—79, blef han sistnämnda år öfverstelöjtnant vid Helsinges regemente, hvars chef han var åren 1882—93. Till generalmajor utnämndes han 1892 och till chef för andra fördelningen 1893. År 1902 blef han generallöjtnant. Ledamot i kommittén för förslag till reglemente för sjukvården i fält 1886, anlätades han senare äfven för andra kommittéupdrag. 1878 blef han ledamot af krigsvetenskapsakademien. Gen. Munck var innehafvare af konung Oscars jubileumsmedalj, kommandör med stora korset af Svärdsorden och kommandör af norska S:t Olafsorden samt riddare af flera utländska ordnar.

För Helsinges regemente verkade M. synnerligen godt. Han tog liflig del i förvaltningen och ordnade regementets mötesplats Mohed på ett mycket lämpligt och för regementet tilltalande skick. Bland de särskilda militära frågor hvari M. hade stor kompetens, märkes bevakningsstjänsten, denna ytterst viktiga del af den modärna krigskonsten.

År 1869 ingick M. äktenskap med Hedvig Sofia Charlotta Hierta, som 1883 utnämndes till statsfru hos drottningen.

En kusin till den nu aflidne, Ebba Munck, är, som bekant, gift med prins Bernadotte.

SVENSKA BILDER FÖR DAGEN.



JÄMTLANDS LÄNS
29.de ALLM. LANDT-
BRUKSMÖTE, INDU-
STRI- OCH SLÖJD-
UTSTÄLLNING I ÖS-
TERSUND öppnades
den 25 aug. Våra bil-
der visa: Vy af utställ-
ningsplatsen, hufvud-
entréen samt högsta
vinsten i Östersunds
Handverksförenings
lotteri.



Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Stlm.—Öbg.



GRUPP AF DELTAGARNA I DEN FÖRSTA LANDSTORMSBEFÄLSKURSEN I SVERIGE.

Bilden är tagen den 20 aug. första dagen för de praktiska öfningarna å Örnköldsviks skytteförenings bana. Vi namnteckna: Kapten de Besche, led. af kursen (1), Löjtnant Zettersten (2), Tandl. Rockström, befåhl. för Örnköldsviks Landstormsområde N:o 68 b (3).

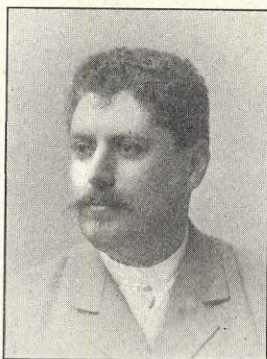
EN BRAGD.

Vid inspektion häromdagen af Smålands art. regte fäste generalmajor Uggle högtidligen inför fronten och efter ett anslående tal räddningsmedaljen å sjukvårdsvicekonstapeln n:r 8/S. Anderssons bröst. Anderssons räddningsbragd — den 16 juni — var af ett mera ovanligt slag, i det att en båt, hvare en pojke satt, kom drivande utför Motala ström och med allt mer och mer ökad hastighet närmade sig ett nära intill beläget fall utan att kunna häjdas. Andersson, som från stranden såg att lifsfara var nära handen, kastade sig utan betänkanke i strömmen och lyckades med stora ansträngingar o. med den största fara för eget lif simmande nå båten, taga pojken därur samt föra honom välbehållen i land under det att båten försvann i fallet.



Foto. Holm. Jönköping
N:r 8/S. ANDERSSON.

(TILLHÖR VECKANS PORTRÄTTGALLERI.)



O. G. N. MICHAËLSSON.

Lasarettsläk. i Västervik, med. lic. Oscar Georg Nathanael Michaëlsson fyllde d. 21 aug. 50 år. F. i Sthlm, stud. ex. 73, med. lic 87, lasarettsl. i Östhammar 88, v. Löverströmska lasarettet i Sthlms l. 89, i Västervik sedan 97. Medl. af stadsfullm. i Västervik sedan 99, af Kalmar läns N landsting sedan 02.



L. NILSSON.

50 år fyllde den 27 aug. provinsialläkaren, med. dr Lars Nilsson i Anderslöv. Stud.-ex. 74, med. dr 93, e. o. provinsialläkare i Skurup 82, provinsialläkare i Anderslöv sedan 1900. Intresserad kommunalman. Var på sin tid Sveriges yngste läkare.



HVAR 8 DAG.

HVAR 8 DAGS GÖTEBORGSFOTOGRAF.

Kistner: Bengt Skjerveparre.

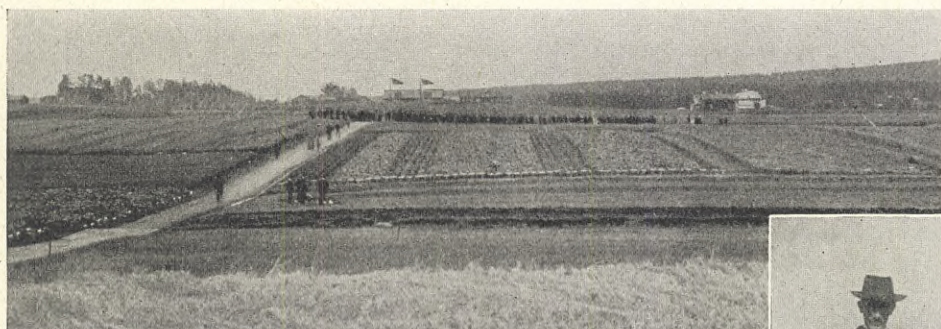
»HAJEN», SVERIGES FÖRSTE UNDERVATTENS BÅT på väg till kusteskadern, förd af kaptenen vid K. Flottan W. Magnusson.

EXCELLENSEN,
FRUH. VON ESSEN
SLÅR NED DEN
FÖRSTA SPIKEN
PÅ DEN FÖRSTA
SKENAN FÖR
TIDAHOLM -WAR-
TOFTA JÄRNVÄG,
DEN 14 AUGUSTI
INVID WARTOFTA
STATION.



Amatörfoto.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.



VÄSTERNORR-
LANDS LÄNS
LANDTMANNA-
FORENINGARS
MÖTE Å FORSSE
FÖRSÖKSFÄLT D.
6-13 AUGUSTI.



HVAR 8 DAG.



Våra bilder
visa redskap i
arbete å för-
söksfälten; be-
sökande landt-
män vid Fors-
se samt den
bekante landt-
bruksförfatta-
ren och små-
brukaren An-
ders Larson —
Kilian.

Amatörfoto.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.



HVAR 8 DAG.

Efter porträtt.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

D R C. O. ARE NANDER.
Föreståndare för Forsse försöksfält.

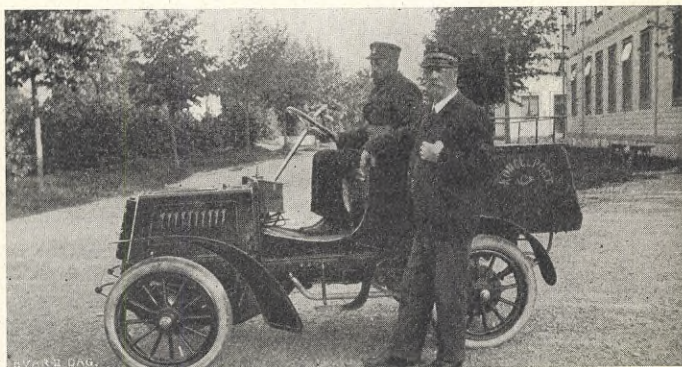


Foto. Werner, Trosa.

SVERIGES FÖRSTA LANDSVÄGS-POST-AUTOMOBIL, igångsatt för regulier posttrafik å linien Jerna-Trosa den 16 aug.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

OMBORD PÅ »ÅTTABÅTEN».

För HVAR 8 DAG af M. F.

Från samma brygga som jag stiger tösen ombord. Jag kallar henne i mina tankar aldrig annat än "tösen". Det passar henne så utomordentligt och hennes namn känner jag inte och har inte brytt mig om att forska efter det heller. Hon är helt enkelt tösen — i bestämd form. Hon är visserligen inte den enda unga flickan ombord på den lilla skärgårdsbåten, men hon är alldeles säkert den enda, som gör skäl för det "nom de guerre", jag tilldelat henne.

Hon är lång och gänglig och slängig, med burrigt ostyrigt hår och en liten rar uppnäsa. Hon nickar åt styrman och knixar för kapten och retar möjligen ombordvarande hundar. Så slår hon sig ner i "mitt hörn", i lä vid rökhytten, och fördjupar sig synbarligen alldeles rysligt intensivt i sin medhafda lämbiblioteks-lunta. Synd bara att hon glömmet vända bladen. Ogonen kila omkring överallt och hela den lilla ungen är som ett kvicksilfver. Det måtte gå muntert till på det kontor, som hon hugnar med sin utan tvivel storartade förmåga.

Tre bryggor senare stiger "studenten" på och slår sig ner midt emot tösen. Gud, hvad hon läser! Och när hon nå'n gång lyfter ögonen, så halka de totalt förbi den unge mannens ljusblå dito och hamna på mitt gamla farbrorsanlete med ett rent förbluffande intresse. Ja, jag skulle nästan vilja påstå att det lilla odjuret koketterade för mig. Hade det varit för tio år sen, hade det kanske gått i mig, men nu, ack du lilla falska varelse, begriper jag allt för väl att det är till herr studentens uppbyggelse. Nog för att — nå, det är detsamma — men om jag kunde begripa, hvad hon ser för tjugusit i den där långa skrangliga pojken! I alla fall gör hon det; i gengäld skall jag hålla ett öga på det unga paret.

Saken tycks utveckla sig. Karlens ögon sitta som fastnitane på tösens djupt nedböjda ansikte och jag ser hur hela hans lilla intelligens anstränger sig, för att om möjligt finna en antaglig lösning på bekantningsproblemet. Han har försökt med att ta' upp hennes tappade bok, att fråga om han finge röka — resultatlös. Som en väl uppfostrad flicka har hon nöjt sig med att svara "tusen tack" och "var så god". Nej, unge man, bäst vore om skutan förläste eller flickan ramlade i sjön och du droge upp henne, halvdöd. Det är ett gammalt bepröfvadt medel, och slutar oftast med äktenskap. Och det är väl så du vill, hoppas jag??

En dag lade vi som vanligt till vid studentens brygga; tösen kastade som vanligt icke ett öga åt det hållet, utan läste vildsint i "Lycksalighetens ö". Och jag iakttog henne med spändt intresse för si, studenten var inte med. Snart blef tösen orolig och lyfte ögonen från boken, och vågade en titt mot trappan. Jag såg att hon tänkte: kan den gudlöse karlen verkligen ha slagit sig ner på mellandäck? När hon uppfångade min blick blef hon affekteradt glädligt och liflig och vågade sig på ett:

— Skulle jag kunna få låna tidningen ett *litet* tag?

— Var så god, fröken.

Jag såg att hon ville inleda en konversation i afsikt att få reda på hur det hängde ihop med studentens uteblifvande och föresatte mig att inte hjälpa henne på tråden.

Hon hade bredt ut tidningen framför sig på en däcksstol, förresten den plikt-förgätne ynglingens häfdvunna plats, och irrade nu med sitt lilla finger upp och nedför spalterna och vände på bladen tio gånger mer än hon behöfde.

— Kan jag hjälpa fröken med något?

— Tack, jag skulle ha tag i sjöfartsannonserna. (Hvar fick hon det ifrån männ tro?)

Jag hjälpte henne och hon var ytterst tacksam och så började vi konversera lite smått. Jag undrade

storligen, hur hon skulle få nå'n slags förenande länk mellan vårt samtalsämne, som rörde sig om väderleken i dess närvarande, förlutna och tillkommande skede, och studenten. Rätt hvad det var flög hon upp och pekade:

— Se en så'n liten söt segelbåt! O, den som ändå hade en så'n! Seglar ni? Inte! Därefter litet dröjande. Jag tycker intet om K. S. S. S. uniform, gör ni? Ser man på tänkte jag. Apropos det, har ni lagt märke till, att det är en herre här på båten som ibland har K. S. S. S. uniform och studentmössa? Det trodde inte jag var tillåtet? Jag försäkrade henne att intet hinder mötte för det. Nå, nu var hon ju på ynglingen, få se nu hur pass skicklig strateg man var. Ja men det ser så halt och konstigt ut, tycker jag, se själf förresten, han är nog här i kanterna. Hon tittade och sippade med hufvudet som en liten sädesärla och sökte alldeles vådligt. Han måtte inte vara med i dag, yttrade hon slutligen i lätt ton. Jag upptog inte spörsmål.

Stackars liten, men hvarför skulle hon också använda mig till försökskanin för en flirt som var ämnad för pojken. You must draw the line somewhere, miss!

Nästa dag var studenten åter på post, men då — den förolämpade sköna svepte förbi honom med näsan i vädret och placerade sig med värdighet i rökhytten. Pojken såg alldeles perplex ut. Du känner inte kvinnfolken du gosse! Begriper du inte att hvarken bröllop eller begraving eller tandvård eller kitsliga principaler eller öfverhufvud taget någonting på denna jordens rund, gäller som ursäkt för ditt tarfliga uppförande! Att skolka då hon tror att du skall komma! Dock vore jag som du, skulle jag ej se fullt så förkrossad ut, utan i stället till exempel vända mig hastigt om. Kanske mötte du då föremålets intresserade blåa ögon. Säkert är det inte, för hon har en anmärkningsvärd förmåga att hastigt slå ned dem och kasta sig öfver sin bok igen och se ut som om den och endast och allenast den vore hennes "tankes tanke".

Da'n därpå satte sig flickan redan från början i rökhytten och så fort studenten klifvit ombord och med en blick öfvertygat sig hur landet låg, stegade äfven han dit in. Det var en strålende vacker dag och tropiskt hett. Det luktade oljefärg och fernissa ombord och messingshandtagen på rökhyttens dörr brände som eld. Men de båda unga läto sig inte bekomma. Hvad studenten beträffar gjorde han mig nästan till förtrogen, tack vare de ibland humoristiska, ibland hopplösa blickar han kastade på mig bakom sin tidning.

Tösen var klädd uti en tunn hvit klädning, med något skärt under, och med ett stort skärp knutet bak-till, som på en ann' baby. Hennes lilla runda rosiga ansikte var sötare än vanligt, lysande af ungdom, undertryckt triumf och — värme. På hufvudet bar hon en väldig hvit stråhatt, stor som ett medelstort tak. Små blankskinnsskor och genombrutna strumpor fullbordade elegansen. Detta senare var en lyx, som hon börjat med, se'n studenten inträdde i hennes unga lif och han tycktes verkligen lifligt sentera uppmärksamheten. Håret utgjorde tydligtvis tösens sorg: det flög och fladdrade omkring henne efter en ort stund, om det ock varit aldrig så "chict" uppsatt vid hennes entré på skådebanan. Hon petade ideligen upp några ostyriga lockar under hatten, och kastade då och då en mönstrandande blick mot spegeln, men blef tydligen inte nöjd ändå. Dumma unge, hur mycket sötare är inte en så'n där liten rufsigt peruk à la skatbo, än de där välsignade stela valk- och hårnätshistorierna! Tro mig och — studenten!

I dag var luften tydligen mättad med elektricitet. Studentens ögon hängde vid tösens ansikte, som an-

(Forts. å sid. 790).

SVENSKA LÄKAREMÖTENA I MALMÖ.



1 2

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthm—Gbg

ALLMÄNNA SVENSKA LÄKAREFÖRENINGENS FULLMÄKTIGES MÖTE I MALMÖ DEN 27 AUGUSTI.
Ordförande, Professor O. Medin, Stockholm (1), Vice ordförande Överläkaren d:r G. Nauman, Göteborg (2).

Efter fotografier för H. 8 D. af Rahmn, Lund.

SVENSKA PROVINSIALLÄ-
KAREFÖRENINGENS 25-
ÅRSJUBILEUM.

Föreningens ordförande d:r
Söderbaum, Sundsvall (1);
vice ordförande f. provinsial-
läkaren d:r Moberg, Nykö-
ping (2); sekreterare extra
provinsialläkare d:r Dahlberg
Rimbo (3) och provinsiallä-
karen d:r Broström, Tings-
ryd (4).



2 1 3 4

Kliché: Kem. A. B. Bengt Silfversparre Sthm—Gbg



Foto. Rahmn, Lund.

FRÅN 12:TE ALLMÄNNA SVENSKA LÄKAREFÖRENINGENS MÖTE I MALMÖ DEN 28 AUGUSTI.

Vår fotograf namntecknar: Ordförande professor O. Medin (1); Lokalkommitténs ordf. doktor H. Sörman (2), tillika mötets v. ordf.; mötets sekreterare doktor C. R. Buhre (3); biträdande sekreterare doktor Knut Kjellberg (4); Professor Borelius (5); Överläkaren doktor Nauman (6); Doktor Södermark, Borås (7); Doktor Sundelius, Göteborg (8); Professor Forsman, Lund (9).

Kliché: Kem. A.-B. Henschel & Sjöversparre Ståm—Gbg

FÖRSTA SVENSKA
SJUKKASSEKONFERENSEN I
NORRKÖPING 21—23 AUG.

I dessa dagar har afhållits en mer än vanligt beaktansvärd konferens, Sveriges första sjukkassekonferens. Det var ett möte mellan frivilliga sjukkassors ombud, och icke mindre än 526 kassar, representerade af tillsammans 396 ombud och motsvarande c:a 200,000 medlemmar, deltog. Bland närvarande vid de betydelsefulla förhandlingarne voro att anteckna: stadsnotarien E. Wallin, aktuarien i kommerskollegium d:r A. Rydin, förste aktuarien i samma kollegiums afdelning för arbetsstatistik, d:r H. Elmquist, öfverdirektören och chefen för k. försäkringsinspektionen, prof. L. E. Phragmén, öfverdirektören och chefen för riksförsäkringsanstalten J. G. May och riksdagsman A. Thylander från Malmö.



Foto. W. Schmidt, Norrköping.

GRUPP AF DELTAGARE I SJUKKASSEKONFERENSEN.

Kliché: Bengt Sjöversparre

SVENSK-NORSKA FÖRHANDLINGARNA.
SVERIGES DELEGERADE:



Statsministern
C. LUNDEBERG.

Utrikesministern
F. WACHTMEISTER.

Ecklesiastikministern
N. HAMMARSKJÖLD.

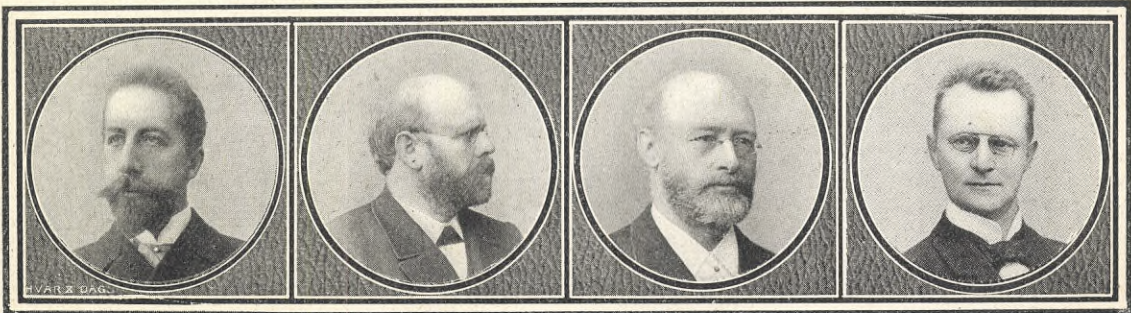
Statsrådet
K. STAAFF.



KARLSTAD: FRIMURARELOGEN (1) där förhandlingarna skola äga rum, STADS-HOTELLET (2) där delegerade bo samt LANDSHÖFDINGENS RESIDENS (3).

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Ståfersparre Sthlm.—Gbg

NORGES DELEGERADE:



Statsministern
P. C. H. K. MICHELSEN.

Statsrådet
J. G. LÖVLAND.

Stortingspresidenten
C. C. BERNER.

Förra Statsrådet
B. VOGT.

Då det är sannolikt att under vinterns lopp en utställning af Zuloagas taflor kommer till stånd i Sverige, bör det vara af intresse för vår läsekrets att i förväg stifta bekantskap med den store målaren.

Den som sett Zuloagas taflor, är halfvägs till Spanien.

Inte de kroniska kabinettskrisernas eller de lömska anarkistattentatens ramlande välde, inte heller de gulbleka individer som strypa sin dag på kaféerna öfver *El Imparcial* eller industrialismens tuberkulösa proletärskaror, lika litet som de galonerade granderna, hvilka gäspa bakom de juvelprydda händerna i majestätets antichambre eller den nationelt anonyma värld som rullar fram på gummihjul i Paso de la Castellana — inte något af allt detta, hvilket är sig likt eller snarlikt öfver all världen, visar han oss. Utan han väljer det spanskaste som Spanien äger. Rödt och gult löpa paralett i dess fanor. Blod och guld drypa ur Zuloagas pänsel. Han skulle kunna reda sig med dessa båda färger, köttets och solens!

Liksom Velasquez och Goya målade hela sin samtid: konungen och drottningen, gatuoriginalen, kvinnorna som dansade och kvinnorna som spunno, fältherrarne och fjurfäktarne, sierrornas snöhöljda kammar och hidalgons gobelinbonade gemak, fästningsöfverlämnanden och ringränningar, upplopp och arkebuseringar, vettvillingar och snillen, puckerlyggar och skönheter, — så har äfven Zuloaga satt sig före att göra en jättebilderbok af *det* Spanien han aktar och älskar, lämnande det öfriga att förevigas af karrikatyrtecknare och amatörfotografer.

* * *

Det nutida Spanien äger endast tre män med universal ryktbarhet: Echegaray, Sarasate och Zuloaga. Alla tre äro af baskisk börd, tillhöra detta jädkraftiga, sega och karaktärsfyllda folk, hvars ursprung och språk allt fortfarande är en olöst gåta och hvilket ända ned i våra dagar åtnjutit vissa privilegier, som ej tillkommo halföns öfriga invånare.

En märklig gammal familj, dessa Zuloagor, ett sköte för krigare och konstnärer. Och Ignacio blef bådadera. Farfadern, direktör för Armerian i Madrid, världens rikaste lifrustkammare, var ett orakel i alla frågor, som rörde det medeltida vapensmidet, lefde i revolverns och de explosiva kulornas dagar såsom den siste store konässören af stickhjälm, kallhamrade salader, armborst och flambergare. Fadern, Placido Zuloaga, har ärfit dennes kärlek till de glömda slöjderna i damascering och niello samt har förvärfvat sig ett stort namn såsom upplifvaren af den industri, för hvilken Kastilien varit ryktbart alltsedan den första Toledoklingan, hvitglödande och fräsande, härdades i Tajos gula flöden. Äfven farbrodern, Daniel, har häfdat släktens ryktbarhet, har väckt ur sekelsömn den inhemska faja-stillverkningen och har uti sin verkstad i Segovia bragt denna till sin fordna fulländning i glasyr och bränning.

Renässansmänniskor allihop således, hälften artister hälften handtvarkare, eller rättare: bådadera samtidigt såsom Benvenuto Cellini, Kollmann och Nicolo Pisano.



AMATÖRPORTRÄTT AF I. ZULOAGA, taget för H. 8 D.

Midt i förfallet, slätstrukenheten, degenerationen stå Zuloagerna såsom förnyare, reformatorer, begynnare, såsom de, hvilka böjt sig ned och ryckt upp det bortkastade, förgättna, som lagt sin varma hand vid fädernas gärning. Inga petiga mönsterritare, inga målättna tallrikskittare, inga mjölkfingrade leksaksnidare, utan karlakarlar, folk med peppar i blodet och hårda nypor, som handskats med eld och jord, med järn och koppar, och som böjt och format och knådat detta efter sitt eget hufvud. En i allo härdig, oförskräckt, själfänkande och ensamgående race. — Detta måste fasthållas, när man går till den siste och störste Zuloaga.

Född för trettiofem år sedan, växte han upp uti ett pittoreskt och karaktärsfyllt sextonhundredtalshus uti denna underliga gamla stad Eibar, där den nya tiden haft så svårt att armbåga sig in, utan där lefnadsvanor och synpunkter i mångt bibehållit sig oförändrade genom tiderna. Jag är nästan säker på, att unga Ignacio inte precis hörde till lärarens gullgossar och att han ofta kom hem från skolan med smutsiga labbar och sönderboxadt synamente. Han måste ha börjat från början, och varit med på alla möjliga meten. Tidigt måste han ha dragits åt det vågsamma och glansfyllda, det stolta och sköna, hafva tänkt sig sin framtid såsom en glad fäktning i lysande solsken, med espadan i hand, den rasande tjuren framför sig och med tusen sammetsblickar under tusen silkesmanjlor fästade på sig i skräck och tjusning, där han dansade vis à vis mot döden.

Jag slår vad, att hans första ideal var en toreador — säkerligen blir detta äfven hans sista — samt att han vid tolf års ålder i sin latinska temabok totade



Efter fotograf.

ZULOAGA: Mercedes. Klist: Bengt Sjöföreläsare.

till någon flamengodansande gitana, som han sett vrida sig under tamburinsens slag, brunsteckt och dammig, smidig som en åkervinda och het som en näslla.

*Era tan dichoso autes
De encontrarte en mi camino!
Y, sin embargo, no siento
El haberte conocido.*

Med stum vördnad måste han ha sett *el paseo de la cuadrilla* raskt trafva in på *la plaza de toros* i hans hemstad, denna stackars mer än fallfärdiga, mindre än blygsamma arena, hvilken han sedan målat såsom aldrig i världen någon dylik plats målats. I andlös förtjusning med bultande hjärta och glödande pupiller måste han första gången hafva svängt sig öfver barriären för att själf deltaga i den farliga leken.

Flickan i kriaboken blef inte det enda porträttet, utan han ritade af allt märkvärdigt han såg, ritade såsom han såg det, *precis så* — och detta blef hans storhet! Småningom lärde han känna de hädangagne mästare, och hans bana låg rak och klar. Bland alla vägar genom lifvet blef detta den enda för honom. Att med de gamles flit och andakt framställa hvad hans unga ögon ätit och druckit, det blef hans mål.

Och han väfde vidare på sin ungdoms bländande drömmar. Han blickade ned uti den dy, dit det spanska måleriet sjunkit, fann att det var en pändel som svängde mellan det spinkigt känslösa och det groft brutala: den unga damen, som med nedslagna ögon läser det rosafärgade brevet från honom, eller

massmördaren, som strypes på schavotten, ett krystadt effektsökeri som aldrig orkade öfver suckarnas bro. Artificiella blommor, åsneskrianden och burfågelspip.

Men han, Ignacio Zuloaga, han skulle kalla till lif *le grand art*, den breda pänselningen, sanningen och styrkan, liksom hans fäder före honom väckt upp glömda färdigheter och slöjder från de döda. Han skulle blifva ett stort, brinnande konstnärshjärta såsom Goya — eller vår Sergel — en färgens och formens furste som El Greco. Till makt och ära och härlighet skulle han slå sig fram, skulle måla Spanien sådant det är och aldrig aldrig skall glömmas, sådant det skälfer i lust och lycka.

Han blef sanndrömmare. En på hundratusen lyckas, och han var just denne. Han har fått hvad han sträfvade efter, har gått dit han ville. Det erkännande, som gafs Millet först efter hans fattiga lefnads dystra slut, som skänktes Rodin först i ålderns höst, det blef Zuloagas innan han ännu fyllt trettio år. Där stod han i sitt drömda solsken!

Dock, han hade mycket bakom sig, innan han hann dit. Hans fränder hade kämpat sina strider före honom. De visste hvad det ville säga att vara utöfvande konstnär i ett land, där hvarannan är dillettant och hvarannan kritiker. Man sökte att i all rimlighetsnamn stäcka de vingar, som lyftes till flykt mot idealen, och han lämnades att taga sig fram på egen hand. Han for till Paris, arbetade från bitida till sent med denna järnfysik, som intet kunde knäcka.

Skilsmässan från hemlandet invercade inte det ringaste på hans ämnesval. Där fanns fullt upp med spanska modeller, och dem målade han åter och åter. Aldrig bevistade han någon akademi, aldrig kopierade han en tafla, allt tog han direkt ur lifvet.

Det är tyst omkring dessa sju svåra år. Ingen vet, mera än han själf, huru han kunde härda ut, hvilka försakelser han måste ålägga sig, hvilken energi han måste uppjuda för att hålla ryggen rak. Han bet ihop tänderna, kramade handen om pänseln och gnodde på. Han stred som Cyrano för fjädern i sin hatt eller som Lasse Lucidor för sitt yrkes heder. Från officiell håll fick han inte ett tecken till uppmuntran; man negligerade honom totalt. Zuloaga var aldeles öfvergifven — nej, kanske inte aldeles. Där fanns en hel del experter, hvilka kände vingsuset af den ensamme örnen. Folk med näsor, som vädrade hvad som skulle blifva af detta barnet. De kommo till honom för att köpa hans dukar, bjödo och missbjödo. Men Zuloaga sålde aldrig en kvadrattum af dem. Han hade kvar hela sin fasta tro på lifvet och lyckan. *Malgré tout*, var hans devis. En gång skulle hans dag komma. Och den kom.

På salongen 1898 utstälde han sitt: *Porträtt af artistens farmoder* samt nästan omedelbart efteråt på Salon du Champ de Mars en tafla, föreställande några sennoritor med en vindthund. Denna tafla såldes strax till Luxemburg-galleriet.

Med ett slag kreerades Zuloaga i Paris till samtidens främste målare. Och sedan dess har det gått fort, svindlande fort. Sedan dess har han eröfrat världen. Flertalet af kontinentens museer hafva redan försäkrat sig om verk af hans hand, de stora konsttidskrifterna utgifva ouppörligt Zuloaganummer — blott Spaniens delar ej hänförelsen. Förut låtsade man ej om honom, nu bekämpas han med alla medel.

* * *

Såsom förut nämndt, har Zuloaga aldrig emottagit någon akademisk utbildning. Ingen lärare har påtvungit honom sitt manér, ingen skola har snärjt honom i sina principer och sin begränsning, intet koteri har suttit med honom som trumfess. Ensam har han kämpat sig fram, ensam, som Turner eller Watts, står han inom sin konst.

Att han påverkats af de gammalspanske mästare är obestriddigt. Deras mærgfyllda, passionerade skapelser stämna med hans eget temperament, och han har dem ständigt under ögonen. På sina irrfärder mellan Pyrenéerna och Sierra Nevada har han nämligen lyckats sammanföra bortåt ett halft tusental dukar från det nationella måleriets blomstringstid. Hans sista förvärf var ett briljant porträtt af Zurbaran, föreställande infanten Balthasar Carlos, en stor sällsynthet för öfrigt då ju Zurbaran nästan uteslutande valde religiösa motiv.

Det Spanien, som Zuloaga framställer, har också föga förändrats sedan Velasquez och Murillos dagar. Ingenstädes i Europa hafva de pittoreska dräkterna, folknjöjena, arbetssättet, de religiösa ceremonierna bibehållit sig så som här. De kosmopolitiska och industriella elementen äro visserligen lika flackt enahanda som annorstädes. Men med dem har Zuloaga aldrig haft något obrytt. Utan han har valt ett annat umgänge: Tjurfäktare och danserskor, smugglare och mulåsnedrivare, vandrande poeter och gatumusikanter, fullblodsandalusiskor och caballeros.

Han griper och kvarhåller alla dessa så midt uppe i lefvande lifvet, att man oupphörligt söker påminna sig hvar man egentligen mött modellerna. Jag tror mig hafva sett hans hvitskägga, plirande Hycklare masa öfver Toledos Zaccodover, det torg, som aldrig passats af någon människa som haft brådtom uti den stad, där tid aldrig blir pengar; jag har bestämt druckit zarzaparilla på Café Colonial vid Puerta del Sol med den där picadoren, hvars porträtt är tillägnadt m:me Bulteau och den stående flickan längst till vänster på "Matador Gallito med familj" frasade en gång förbi mig på Novedades i Sevilla, därvid med ett svep bakifrån af sin oroliga solfjäder toltat ödeläggande min bena!

Bakgrunden är för det mesta ganska neutral, ofta endast skisserad. Hälst en lointain af trädlös, vågig slätt i grått-brunt-grönt med bärg i fonden, snöbärg. Öfver detta en himmel med bolmande moln. Eller också någon gata, infattad i förfallna hus med mörka fönster och vittrade portiker. Och på denna scen spelas stycket.

Senoritor i mogen högsommarfärgning med de mjuka lemmarna draperade i filipinska sjalar, i veckrika, böljande spanande sidenkjolar. inväfda med fält af blommor, le från den skyddande balkongen i trånsjuk indolens.

Flickor med tänder, som lysa i ansikten svartbrända af sol eller munnar, som stå lackröda mot de kalkhvita kindernas puder, dansa på estraden, dansa tango. Berusade, hetsade af musiken, af ljusten, af manzanillan, af åskådarnes tillrop och handklappningar hafva de hunnit till tangons sista moment: de våldsamma stampningarna och de korta gallsCRIKEN. Så sjunka de ned, andlösa, flämtande, skälfvande som stöfvare efter loppet. . .

Est-ce un fantôme? est-ce une femme?
Un rêve, une réalité,
Qui scintille comme une flamme
Dans un tourbillon de beauté?

Cette apparition fantasque,
C'est l'Espagne du temps passé,
Aux frissons du tambour de basque
S'élançant de son lit glacé.

Gitanornas ögon, hvilka fladdra som mörka sametsfjärilar eller espadans blick, hvilken spikas igenom dig likt tvänne stålagnar. Glansdagern från de stora vinkrusen, från honungsförsäljarens kruka, från de prunkande klasarna i drufvomånglarnes rågade korg. Den tysta musiken från Lidelsernas gata, där färgerna sjunga i kjortlarnas stramade veck, i blommornas kronblad, i vristerans böjning, i läpparnas hviskning. Rytmen af spänstiga, tunnsulade steg i Mina tre kusiner, de ystertglada skönheter, hvilka bokstafligen skrida ut ur taflan, de tvänne sista fixerande dig med brännhett koketteri, den första vändande mot syst-rarna sitt mantillakrönta hufvud, strålände af feminin segervisshet, af sydliga breddgraders otämnda flicköfvermod. Detta arbete syntes mig vara sista Parisersalongens oomtvistade hufvudstycke.

Lola sittande i stor stass med kamelior vid barnen och uppslagen solfjäder, väntande på Pepe, den sölaren. Det klarvakna chokoladfärgade ansiktet spelar af gäckande munterhet, och hundvalpen bredvid henne med spända öron och utsträckt tunga är af en utsökt effekt. På ett annat porträtt, det af den bedagade damen med den påsiga, apoplektiska fågelprofilen under en hatt, prydd med blådufvopannor har han äfven frått fram en egendomlig kontrast mellan den blekfeta sennorans flörhöljda, slappt lasciva uppsyn och den lurfviga lilla moppsen pigga tilt-ut.

Där vandrar Don M. de Segovia, folkpoeten, insvept



ZULOAGA: Trötthet.

Kliché: Bengt Silfversparre.

i sin kappa, med kryckkåpen i ena handen och manuskriftrullen i den andra, vandrar öfver de kala kullar hans dikter besjungit, spanande bort och öfver dig med en blick som stelnat i inspirationens extas. Anden är öfver honom. Han ser syner. En siare, uppfattad i skapandets sekund. Denna duk, liksom Alcalden i Torquemada, erbjuder en ny face af Zuloagas konst, för hans ämnesval in på nya vidder. Han, som förut ensamt förhärligat skönheten och styrkan, passionen och blommorna, kjolarnas yra, hvirflande böljeskum, doften af blåsvarta flätor, klirrandet af picadoreernas sporrar, de bruna blodfläckarne på deras korta buffeltröjor, trånfyllda suckar och smattrande fanfarer, bröst som spännas i trotsigt mod och barmar som häfvas i rosig lycka — han har nu börjat vända sin håg åt det dödliga allvaret, åt meditationens stränga



Efter fotografi.

blekhet, askesen, lifsförnekelsen, det höga grubblet. Här har han sålunda ännu en värld att kartlägga. Och sedan?! — Ack, vi få alla återvända till vår första kärlek, förr eller senare, men en gång, en gång...

Det är alltid intressant att taga reda på en bildad spaniors ståndpunkt till tjurfäktingarna. Egenomligt nog polemiserades härom för ett tiotal år sedan i en svensk tidning. De båda meningsbrytarna voro professorn grefve Georg von Rosen och Spanjens dåvarande sändebud i Stockholm markis de Grat de Nantouillet. Med den förres kända djurvänlighet var hans position gifven, icke så med den senare. Ty när de Grat hade tillbrakt större delen af sitt lif i främmande länder, där corridorna anses stridande mot de s. k. västerländska begreppen. Icke desto mindre försvarade han nationalsporten med glödande hänförelse och bestickande våltalighet.

Jag visste, att Zuloaga i sin ungdom själf stått på arenan, lockad dit af ungdomlig bragdlyst. Men mycket vatten hade runnit sedan dess, och jag höll för troligt att en mera mogen ålder dämpat hans lust för dessa grymma nöjen. Dock, jag hade misstagit mig, ty så här skrifer han bl. a. till mig för endast några dagar sedan:

”Hvad tjurfäktingarna beträffar, är jag icke af eder älsikt, utan jag älskar dem öfver allt annat. Det är sammanfattningen af karaktären, färgerna, djärligheten, elegansen och noblessen, som på alla håll omgifva eder uti detta ståtliga skådespel, så äkta spanskt. Man får ju inte granska enskildheterna för strängt, ty då är det klart att man ur humanitär synpunkt måste finna, att hästarna behandlas grymt. Men tänk på,

*A Moment of Lindqvist
sommer affektiva
J. Zuloaga*

ZULOAGA: Matador Gallito med familj.

att dessa hästar redan äro halvdöda, och att man utan dem icke kunde fälla tjurarna! Finnes det för resten inte äfven i jakten en grym sida?

Dock, jag vill icke söka öfvertyga eder, ty det skulle ändå inte lyckas mig. Jag förstår eder så väl; för att njuta af en corrida måste man vara född spanior.

Det är alldeles riktigt, att jag en gång haft för afsikt att ägna mig åt denna konst, och jag har också flera gånger försökt mig därpå — med större eller mindre framgång. Men å ena sidan min stackars moders motvilja härför och å den andra denna målning, som jag älskar så högt, hafva tvungit mig att slå det ur hågen. I alla fall är jag en hängifven amatör, och ännu i dag, då tillfälle bjudes, händer det att jag tar ett språng öfver barriären och svänger min *capa*.”

Mulåsnedrifvarnes och smugglarnes vän, gatupoternas och de vandrande filosofernas broder, gitanors och sennoriters *beau idéal* är äfven picadoreernas och espadorernas yrkeskamrat. Han hör till det fåtal, som lefva såsom de predika!



Efter porträtt.

Kitcher: Bengt Silfverparre.

I. DEN AFGÅNGNE VICE KONUNGEN AF INDIEN, LORD CURZON AF KEDLESTON.

I—II.

I dessa dagar har den uppseendeväckande underrettelsen meddelats att *Lord Curzon* begärt och erhållit afsked såsom vice-konung af Indien. Anledningen påstås närmast vara svårigheten att enas med den maktlystne högste militärbefälhafvaren i Indien, lord Kitchner. Såsom en af Englands yppersta statsmän, skall den höge lorden tvifvelsutan ånyo intaga någon af de allra främsta platser som Englands storpolitik kan erbjuda.

På sin tid var vår frejdade forskningsresande dr Sven Hedin gäst hos det vice-konungsliga paret.

III.

Som ett apropos till de af hela världen uppmärksammade rysk-japanska fredsförhandlingarne i Portsmouth (Amerika) visa vi en särdeles karaktäristisk snapshot tagen när *Witte* besvarar Portsmouthfolkets hälsning. Han har med sin stora förmåga att taga massan blifvit ofantligt populär i Amerika.



Efter porträtt.

Kitcher: Bengt Silfverparre.

II. LADY CURZON AF KEDLESTON.

IV—V.

Häromdagen afled vid 80 års ålder den bekante franske målaren *Adolphe William Bouguereau*. Få



Efter fotografi.

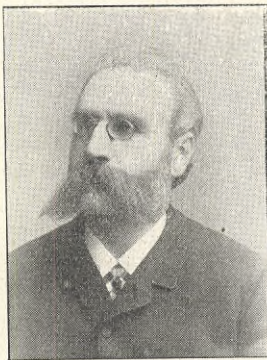
Kitcher: Bengt Silfverparre.

III. WITTE I PORTSMOUTH.



J. G. A. BROMAN.

Kontraktspresten, fil. jubeldoktor Jakob Gabriel Axel Broman fyllde den 18 aug. 80 år. F. i Söderköping, stud.-ex. 43, fil. dr. 51, e. o. biblioteksamanuens 51, teol. doc. 53, teol. lektor 59, kyrkoherde i Skärkind sedan 77, teol. dr. s. å. kontraktsprest 78, fil. jubeldoktor 01.



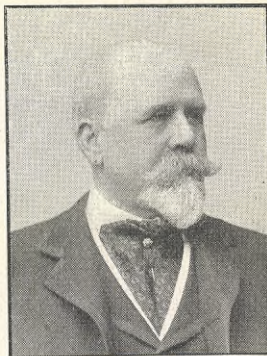
F. ÅSTRÖM.

Tullförvaltaren Fredrik Åström i Stockholm fyllde d. 25 aug. 70 år. Stud.-ex. 58, kameralex. 60, e. o. kammarstyr. i tullverket 61, tullförr. i Umeå, Umeå, Karlshamn, Helsingborg samt sedan 96 vid tulluppbördskontoret i Sthlm. Led. af stadsfullm. i Umeå, Karlshamn och Helsingborg. Ordfr. hos hamndir. i Umeå.



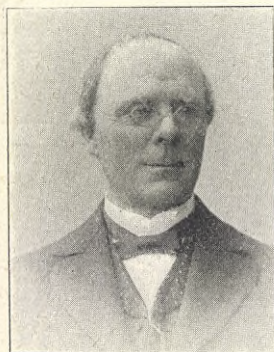
J. T. WINBLADH.

Den 17 aug. fyllde reg.-läk. i Krylbo Johan Theodor Winblad 60 år. F. i Askeby (Östergöt.), stud.-ex. 63, med. lic. 74, distriktsläkare i Avesta s. å., järnvägsläk. s. å., militärläk. 82, regementsläkare sedan 90.



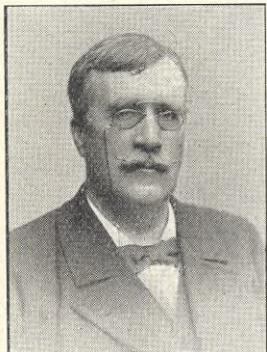
C. CERVIN.

Bankiren Carl Cervin i den stora ansedda bankaffären C. G. Cervin i Stockholm, fyllde den 17 aug. 55 år. F. å Drottningholm, stud.-ex. 69.



F. LINEDAL.

F. d. led. af Riksd. A. K., kronofogden Ferdinand Linedal i Borås, fyllde d. 25 aug. 75 år. Stud.-ex. 51, kronofogde i Marks fögderi sedan 69. Led. af Drättselkammaren 76-96, af stadsfullmäktige 80-92 i lasarettens dir. sedan 72, i skolrådet sedan 78, i styrelsen vid tekniska skolan sedan 79.



H. CHRISTIERNSSON.

Intendenten Henrik Christiernsson vid Svenska Teatern i Stockholm, fyllde den 24 aug. 60 år.



E. H. A. MÖRNER.

Marindirektören greve Ellis Helmer August Mörner i Karlskrona fyllde den 30 aug. 55 år. F. å Stjernfors (Örebro l.), 72 utex. fr. Tekn. inst., 89 ingenjör, 97 dir. vid maring.-stat. F. d. stadsfullm. i Karlskrona, ordf. i hamnstyr. o. slöjdskolan. För statens räkning resti Frankrike, England, Tyskland o. Österrike.



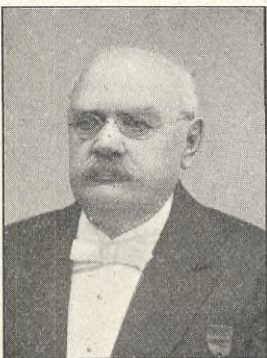
C. D. ENGELKE.

Den 23 aug. fyllde verkst. direktören vid Norrköpings Bomullsväveri A.-B. Claes Daniel Engelke 55 år. Ordfr. i Norrköpings drättselk., v. ordf. i Norrk. Fabriksförening, led. af styr. för Tekn. Elementarsk., af Norrk. Utskännings A.-B. v. ordf. i Norrk. Enskilda Bank, styr.-led. i Sockerbruket Gripen m. m.



A. C. PETERSON.

Den 2 sept. fyllde arkitekten Adrian Crispin Peterson i Göteborg 70 år. Ex. från Chalmerska slöjdskolan 58, från Konst.-akad. 65, s. å. ark. i öfverintendentsemb. Särdeles anlitad för komm. värf är P. led. af stadsfullm. och byggnadsnämnden i Göteborg. Hög frimurare.



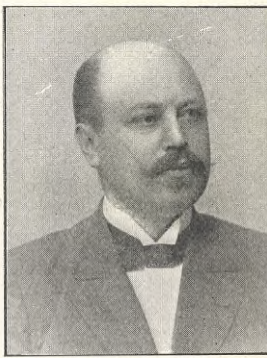
E. J. TJERNELD.

F. d. förste landtmätaren Eric Johan Tjerneld i Mariestad fyllde den 18 aug. 70 år. Stud.-ex. 54, landtm.-elev 64, landtm.-auskultant 66, v. komm.-landtm. 74, komm.-landtm. 79, förste landtm. i Jämtlands län 95, aisked 03.



E. W. LINDAHL.

Lektor Edvard Waldemar Lindahl i Malmö, fyllde den 22 aug. 60 år. Stud.-ex. 62, fil. dr. 68, lektor sedan 87. Stadsfullmäktige i Malmö 87, kyrkorådsledamot 90, skolrådsledamot 91, ordförande i Malmö P. B. Hög frimurare m. m.



G. A. AHLSTRAND.

Borgmästaren och reg.-auditören Göran Albin Ahlstrand i Umeå fyllde den 12 juli 45 år. Stud.-ex. 79, jur. fil. ex. 80, ex. för intr. till rikets rättegångsverk 84, auditör vid k. Västerbotens regte 91, borgmästare i Umeå sedan 92. Led. af Riksd. A. K. 02-05, flerårig landstingsman. Kommunalman.



PORTRÄTTGALLERI



M. S. NISSER.

65 år fyllde den 28 aug. led. af Riksd. F. K., bruksägaren Martin Samuel Nisser å Sjörsund, Stud.-ex. i Uppsala 58, förest. för Falu Bergs skola 71-84, disponent för Klosters A. B. 84-05. Stadsfullm. i Falun 80-83, ledamot af lands-tinget 86-03. Ledamot af F. K. sedan 91.



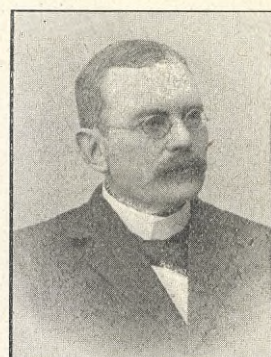
S. E. A. LEIJONHUFVUD.

55 år fyllde den 30 aug. majoren frih. Sten Eric Abraham Leijonhufvud. F. i Askersunds landsförs., elev. v. Krigsskolan 69, u-löjtn. vid Söderm. regte 71, löjtn. 78, kapt. 88, major 96.



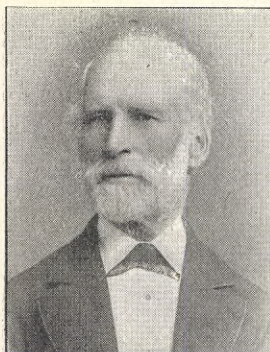
E. J. WIDMARK.

55 år fyllde den 26 aug. profes-sor Erik Johan Widmark i Stock-holm. Stud.-ex. 70, med. lic. 81, med. dr. 83, doc. i oftalmiatrik 84, e. o. professor vid Medico-Kirur-giska Institutet i Stockholm se-dan 91.



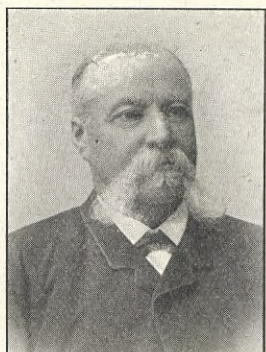
E. L. ÖRN.

Regementsläkaren, med. lic. Elis Leonard Örn, fyllde den 22 aug. 50 år. Född i St. Tuna, stud. ex. 74, med. lic. 89, bataljonsläkare vid Värml. fältjägarreg. 90 och vid Värmlands regte s. å. Regements-läkare 03, järnvägsläkare, praktise-rande läkare i Karlstad sedan 90.



L. M. BEEN. +

Kantorn och organisten i Allerum och Flenninge, musikdirektören L. M. Been, associé af Musikaliska akademien, afled nyligen i Allerum 85 år gammal. Kantor i Allerum och Flenninge sedan 50.



A. H. REBHINDER. +

Rådmannen i Skeninge, f. d. kap-tenen frih. Arvid Hjalmar Rebhin-der afled i Skeninge den 15 aug. F. 32 i Rönö (Östergöt.) stud.-ex. 62, underlöjtn. vid Södermanlands regemente 56, kapten vid Väster-norrlands bevärbataljon 78, af-sked 85.



J. V. SJÖBERG. +

Den 25 aug. afled i Stockholm skriftställaren Johan Victor Sjöberg, född i Göteborg 36. Stud. ex. 53, intr. 63 i Göteborgs-Posten som krönikör, reorient, teater- och musikre-censent. Ingick 80 i Dagens Nyhe-ter som teaterrecensent, var äfven flerårig red.-sekr. En af Sveriges mest kände publicister.



C. G. JOHNSSON. +

Fröhandlaren Carl Gustaf Johns-son i Norrköping afled d. 22 aug., f. 43. Inneh. af Norrköpings frö-handel, v. ordf. i Qvillinge Arb.-för. 67-72, v. ordf. i Norrk. Arb.-för. 74-80, stadsfullmäktig 93-03, ord. i sällsk. Bikupan 86-03, hedersleda-mot i Norrköpings trädgårdsodlare-förening sedan 99.



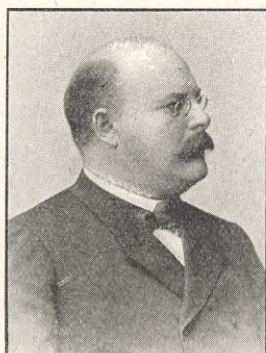
C. F. WINKRANS. +

F. d. led. af Riksd. A. K., f. d. rek-torn vid Göteborgs 5-kl. lärov., Carl Fredrik Winkrans afled den 25 aug. i Marstrand. F. 26, stud.-ex. 47, fil. dr. 54, rektor 62, afsked 92. Fil. ju-beldr. 04. Framst. kommunalman, bl. a. mångårig stadsfullm. i Göte-borg. Led. af Vetenskaps- och vit-terh.-samh. i Riksd. 67-72, 83-93.



L. W. M. ÅKERHIELM. +

Lektorn vid Ultuna landbruks-institut friherre Lars Wilhelm Mau-ritz Åkerhielm afled den 19 aug. Född 38, stud.-ex. 59, kameralex. 60, genomgick 63-65 Ultuna, tjänst-gjorde 65-71 som lärare vid Borg-holms kungsgård samt 71-92 vid Ultuna. Sedan 92 lektor därstädes.



C. A. HELLSTRÖM. +

Justitierådet Carl Abraham Hell-ström afled i Stockholm d. 20 aug. F. 54 i Nyköping, stud.-ex. 73, hofr.-ex. 78, v. häradsh. 80, adj. led. af Svea hofr. 87, not. därst. 89, t. f. rev. sekr. 92, häradsh. i Kinds och Redvägs hära ds domsaga s. å., justitieråd 97. Led. af Patr. sällsk. förv.-utsk., ordf. i k. dir. för Drottningshuset m. m.



K. L. DAHLSTRÖM. +

Organisten i Hedvigs församling i Norrköping, musikdirektören Knut Leopold Dahlström afled den 18 aug. Född 71 i Gusum, musikdi-rektörsex. vid K. musikonservato-rium 89, organist i Norrköping se-dan 94.

(Forts. fr. sid. 787).



Efter porträtt.

Älskade: Bengt Silfverparn.

IV. SENASTE PORTRÄTT AF DEN STORE FRANSKE MÅLAREN BOUGUEREAU, taget kort före hans död.



V. »LA VIERGE CONSOLATRICE», i Luxembourg, ett af Bouguereaus förnämsta verk.

af Frankrikes målare ha vunnit en sådan popularitet som den dock inom konstnärskretsar icke lika högt som bland allmänheten skattade mästaren till ett flertal öfver hela världen kända verk. Vi återgifva ett af de oftast sedda reproduktionerna, hvar till originalet finnes i franska statens samlingar.

(Forts. fr. sid. 779).

tagit en litet högre färg än vanligt. Naturligtvis beroende på värmen. På hennes röda, fuktiga mun lekte ett bedårande litet leende; den intressanta, skrattretande Atterbom, you know. Karlens hela utseende röjer en djärf beslutsamhet. "Aut vineere aut mori", står det i hans vattblå ögon.

Då ryckes dörren till helgedomen brutalt upp och styrman stöflar in. "Biljetten?" Ynglingen langar fram 50-öringen. Tösens lilla bruna hand dyker ned i den röda resväskan och dra's hastigt upp igen, underläppen skjuter ut och öfverläppen förlänges och hela ansiktet uttrycker djup bestörtning: "Ack, styrman, jag måtte glömt portmonnän!" I detsamma kastar han en bönfallande blick på studenten, en blick som kunnat röra stenar, men han, det odjuret, var fullständigt känslolös för hennes vädjan och gräfdde bara djupare ned sig i Dagens Nyheters politiska ledare. Endast hans öron antogo en allt varmare färg, månne det var "ledarens" skull? Likaså tyckte jag mig märka ett växande ursinne i hans annars totalt uttryckslösa drag; tydligen var hans politiska ståndpunkt divergerande mot tidningens.

Nå, styrman väntade litet, men så sa' han "för all del, det kan ju vara till i morgon". Hälsade och gick.

Det hängde tårar i lilla tösens långa ögonhår, men hennes läppar voro hårdt slutna och de blickar hon då och då kastade på sin vis å vis afspeglade en förolämpad själs intensiva förakt. Han rörde sig inte, men det låg något af förtviflan i den energi, hvarmed han tuggade på sina minimala morrhår.

När vi så lade till vid kajen, kom jag att gå bredvid gossen i land. "Såg ni?" hviskade han hest. Jag nickade. "Pank!" I detta enkla utrop låg en värld af sorg.

Jag föresatte mig att reda upp historien irgend einer Weise. Inte skulle lumpna 50 öre skilja tvenne besläktade själar åt, isynnerhet som jag var och är moraliskt öfvertygad om, att den "glömda" portmonnän var allenast en liten krigslist. Så vida inte tösen hade nå'n "liaison" med en spårvagnskusk och för gammal vänskaps skull fick åka gratis. Faktum är att omedelbart från båten hoppade hon upp i spårvagnen n:o 113.